

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1270-08 שהרבני ואח' נ' שלמה שי ואח'

בפני כב' השופט יהודה פרגו – שופט בכיר

התובע שלמה שהרבני

ע"י ב"כ עוה"ד אביחי נ. ורדי ואח'

נגד

הנתבעים

1. שלמה שי

2. דפנה יהודית שי

שניהם על-ידי ב"כ עוה"ד א. אלטשולר ואח'

3. עו"ד רפאל פרקש

על-ידי ב"כ עוה"ד אסף פוזנר ואח'

4. רו"ח יהודה פרקש

על-ידי ב"כ עוה"ד א. שטיינר ואח'

פסק דין

1. פתח דבר:

בפני תביעה כספית אשר הוגשה לבית המשפט ביום 5/3/2008.

ביום 14/5/2005 נחתם "חוזה הלוואה" בין התובע – שלמה שהרבני – לבין הנתבע 1 – שלמה שי – על-פיו הלווה התובע לנתבע 1 סך של 350,000 דולר (להלן: "חוזה הלוואה").

הנתבעת 2 – דפנה יהודית שי, אשת הנתבע 1 - חתמה על "כתב ערבות" על-פיו היא ערבה לקיום כל התחייבויות הנתבע 1 על-פי "חוזה הלוואה".

הנתבע 3 – עו"ד רפאל פרקש – הוא עורך הדין אשר ערך והחתים את הצדדים על "חוזה ההלוואה" ו"כתב הערבות".

לטענת התובע, במועדים מאוחרים יותר, הוא הלווה לנתבע 1 סכומים נוספים המסתכמים בסך של 2,147,200 ₪ בנוסף לסך של 350,000 דולר, שאותם הוא הלווה לנתבע 1 על-פי "חוזה ההלוואה".
(פירוט הסכומים ומועד נתינתם מפורט בסעיף 7 לכתב התביעה).

לטענת התובע, לא החזיר לו הנתבע את הכספים אשר לווה.

מכאן, התביעה כנגד התובע והנתבעת 2 – הערבה להתחייבויותיו.

טענות התובע כלפי הנתבע 3 – עו"ד רפאל פרקש - הינן:

"שלא דאג להגן על האינטרס של התובע בנאמנות, במסירות ובקפידה ראויה"; כי "לא דאג כי יינתנו לתובע בטוחות סבירות שיש בהן ממש כדי להבטיח את החזר ההלוואה דלעיל; וכי לא דאג להסביר לתובע את משמעותם של שיעבודים קיימים ו/או שיוטלו בעתיד על הביטחונות שניתנו לתובע".

ביום 6/8/2008 הוגש לבית המשפט כתב תביעה מתוקן, המוסיף נתבע נוסף – הוא הנתבע 4 – רו"ח יהודה פרקש.

לטענת התובע, רו"ח יהודה פרקש הוא זה שהכיר בין הצדדים; במשרדו סוכמו פרטי ההלוואה; והוא זה אשר הפנה אותם לאחיו, עו"ד רפאל פרקש, כדי שיערוך את "חוזה ההלוואה".

לטענת התובע, רו"ח יהודה פרקש הציג בפני התובע מצג על-פיו שוויים הכלכלי של חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ (להלן: "החברה") שבבעלות הנתבע 1 וחברת נכסי יהונתן הכשרה ופיתוח בע"מ, שבבעלות הנתבעים 1 ו-2, עולה בהרבה על סך 350,000 דולר, ולא טרח להביא לידיעתו כי הזכויות של חברת נכסי יהונתן משועבדות לבנק. וכי ביום 15/1/2006 נרשם שיעבוד שוטף על נכסי חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ. שיעבודים אלו, כך טענתו, רוקנו את הביטחון שהיה לתובע בשיעבוד מניותיו של הנתבע 1 בחברות אלו.

בהמשך, לא דאג להביא לידיעת התובע את מצבה הקשה של החברה, עת נתן התובע סכום כסף נוסף של 800,000 ₪ כדי שניתן יהיה לשלם את משכורות העובדים בחברה.

הנתבעים 3 ו-4 מכחישים את הנטען. טיעוניהם יפורטו בהמשך בעת הדיון בטיעוני התובע.

התביעה כנגד הנתבע 1 – **שלמה שי** – עוכבה בהחלטת בית המשפט מיום 2/3/2010, בהסתמך על פסק דין מיום 1/1/2009 של **כב' סגנית הנשיאה השופטת ורדה אלשייך**, במסגרת **תיק פש"ר 001958/08**.

באשר לנתבעת 2 – **דפנה יהודית שי** ;

הנתבעת אינה מיוצגת על-ידי עורך דין.

ביום 30/12/08 שחרר בית המשפט – **כב' השופט ניסים ישעיה** – את עו"ד **אמיר אלטשולר** מייצוג הנתבעים 1 ו-2 **שלמה ודפנה יהודית שי**.

ביום 1/1/2009 הגישה הנתבעת 2 - **דפנה יהודית שי** - הודעה לבית המשפט, כדלקמן:

"הודעה מטעם הנתבעת 2

הנתבעת 2, מתכבדת להגיש הודעתה כדלקמן:

1. אני הנתבעת 2, הגב' דינה יהודית, מודיעה בזאת כי אין לי התנגדות למתן פסק דין כנגדי בתובענה שהוגשה כנגדי על-ידי מר שלמה שהרבני.
2. הנני חוזרת בי מכל טענות ההגנה שנטענו על ידי ובשמי עד למועד זה במסגרת הטענות בכללותם.

(-----)

דינה

יהודית"

את חתימתה על הודעה זו אישר עו"ד חזמה שמואל.

הודעה זו הוגשה כאמור ביום 1/1/2009.

ביום 6/8/2009 הוגש כתב תביעה מתוקן.

הנתבעת **דפנה יהודית שי לא** הגישה כתב הגנה מתוקן או הודעה אחרת לבית המשפט כפי הודעתה מיום 1/1/2009.

תקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד – 1984, קובעות לעניין זה, לאמור:

94" תשובה לכתב טענות מתוקן

הגיש בעל דין כתב טענות מתוקן, ישיב עליו בעל הדין שכנגד, או יתקן, בלי נטילת רשות, את כתב טענותיו הוא, תוך הזמן העומד לרשותו אותה שעה להגשת כתב טענותיו או תוך חמישה עשר ימים מיום שהומצא לו כתב הטענות המתוקן, הכל לפי התאריך המאוחר יותר, אם לא קבע בית המשפט או הרשם מועד אחר; תיקון של טענה עובדתית או הוספתה, טעונים הגשת תצהיר המאמת את העובדות.

95. באין תשובה לתיקון

הגיש בעל דין שכנגד את כתב טענותיו לפני שהומצא לו התיקון, ואינו משיב לתיקון או אינו מתקן את כתב טענותיו תוך הזמן האמור, רואים אותו כאילו הוא מסתמך על כתב טענותיו המקורי כתשובה לתיקון".

ללמדך, כי ניתן להסתמך על הודעתה של הנתבעת מיום 1/1/2009 רק אם בוצעה מסירה כדין של כתב התביעה המתוקן.

אין בפני בית המשפט ראיה כי הנתבעת 2 – דפנה יהודית שי – קיבלה את כתב התביעה המתוקן.

בדיון שהתקיים ביום 14/12/2010 נשאל בנדון עו"ד ורדי, ואמר:

**”עו”ד ורדי: יש לנו אישור, אדוני, שכתב התביעה נמסר לה...
אמר לי העורך דין הקודם שלהם שאין להם התנגדות
שיהיה פסק דין נגדם”.**

לא ברור מהודעה זו אם כוונת עו”ד ורדי לכתב התביעה הראשון או לכתב התביעה המתוקן.

אם יציג התובע מסירה כדן של כתב התביעה המתוקן, ניתן יהיה ליתן פסק דין כנגד הנתבעת 2, מכוח הודעתה מיום 1/1/2009.

לא יעשה כן התובע תוך 14 יום מקבלת פסק הדין – תימחק התובענה כנגד הנתבעת 2.

לציין, שבהחלטה מיום 2/3/2010, הורה בית המשפט לתובע לבצע מסירה אישית של ההזמנה לדיון שמיעת הראיות ביום 14/12/2010. לא עלה בידי שליח התובע לעשות כן והוא הדביק את ההזמנה על דלת דירה 1 ברחי יהודית 4 בבני ברק, היא הכתובת האחרונה הרשומה במשרד הפנים, נכון ליום 28/3/2010. כתובת זו שונה מן הכתובת המופיעה בכתב התביעה (ראה הודעה לבית המשפט מיום 7/4/2010).

עוד ראוי לציין, כי במהלך שמיעת הראיות, לא התייחס כלל התובע לחלקה ואחריותה של הנתבעת 2 **דפנה יהודית שי** לתשלום הכספים המפורטים בכתב התביעה. גם בדברי הסיכום בכתב, אין התייחסות לנתבעת זו. ההתייחסות הינה רק לנתבעים רו”ח יהודה פרקש ועו”ד רפאל פרקש.

את דברי הסיכום מסיים ב”כ התובע בדברים הבאים:

”40. אשר על כן, ולאור כל האמור לעיל מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את התביעה ולחייב עו”ד פרקש ורו”ח פרקש ביחד ולחוד, לפני ואחרי בסכום התביעה בצירוף הצמדה וריבית וכן הוצאות משפט ושכר טרחת עו”ד בצירוף מע”מ כחוק”.

קרי, בדברי הסיכום אין עתירה ליתן פסק דין כנגד הנתבעת 2 **דפנה יהודית שי**.

עם זאת, אם יציג ב"כ התובע אישור מסירה כְּדִין של כתב התביעה המתוקן לנתבעת **דפנה יהודית שי**, יהיה זכאי התובע לפסק דין כנגד נתבעת זו.

התובע יהיה זכאי לפסק דין בהתאם ל"כתב הערבות" עליו חתמה הנתבעת ביום 14/9/2005, ובו ערבה להתחייבותו של בעלה **שלמה שי** להחזרת ההלוואה האישית שניתנה לו בסך 350,000 דולר. אין ב"כתב ערבות" זה התחייבות לסכומים הנוספים המפורטים בכתב התביעה. לא הוכח בפני כי הנתבעת2 הייתה ערבה גם לכספים נוספים אלו, אותם הזרים התובע ל"חברה", כספים אשר חלקם אף קיבל בחזרה כמפורט בחוות הדעת של ר"ח זיתוני.

אין די באמירה הכללית המופיעה בסעיף 10 לכתב התביעה המתוקן: "כי הוסכם בין התובע לבין הנתבעים 1 ו- 2 כי ערבותה של הנתבעת 2 תחול גם ביחס להחזר כספי ההלוואה הנוספים..." התובע היה צריך להוכיח את הנאמר.

מכאן שהדיון יתמקד עתה בתביעה שהוגשה כנגד ר"ח יהודה פרקש ועו"ד רפאל פרקש.

2. התובע ופועלו:

התובע הינו איש עסקים אשר עשה את כספו בחו"ל - בבלגיה ובהולנד – בעסקי מסעדות.

על-פי עדותו, הוא שב לארץ אחרי שנים רבות כשבאמתחתו ממון רב, אותו חיפש להשקיע בארץ. בין השאר, השקיע והצטרף כשותף בחברת "קומפיוטסט" אשר מפעילה שני מכוני רישוי בראשון לציון.

בעדותו סיפר התובע:

"ת. ... באתי לארץ אחרי כל-כך הרבה שנים, 20 שנה, שחייתי באמונה, היה מספיק מילה... אני עד היום הזה מה שעשיתי הכל היה באמונה... זה לא העסק הראשון ולא השני ולא השלישי".

(עמ' 21)

כבעל ממון, נתן התובע, לא פעם הלוואות כספיות.

"ש. למי הלווית עוד, חוץ מלחברות קומפיוטסט וחוץ מלחברות שאנחנו מדברים עליהן פה, למי עוד הלווית כספים אי פעם?
ת. הרבה אנשים, אם זה משפחה, אם זה חברים.
ש. באיזה סכומים?
ת. בהרבה כסף, יש מישהו שגם קיבל...
ש. מה זה הרבה כסף?
ת. יש לי עוד איזה חבר שקיבל ממני 1,400,000 דולר..."

(עמ' 28)

ברי לי כי התובע הינו איש עסקים ממולח, המשקיע את כספו בהשקעות ברות סיכון, באמצעותן צבר ממון רב.

עסקים המתנהלים בדרך זו, לעיתים מצליחים ולעיתים מביאים לאכזבות. _

בעסקים המתנהלים על בסיס "מילה", "אמונה", אין פלא שחלק מן הפרטים המהותיים נסתרים מעיני מי שאינו צד לעסקה. כך הם פני הדברים גם באשר ל"חוזה ההלוואה" נשוא הדיון, אשר יש לו "טיוטת מסמך" מיום 9/9/2005, אשר לא צורפה ל"חוזה ההלוואה" ותוכנה היה ידוע רק למעורבים בעסקה, ולא למי שזר לה, לרבות רו"ח יהודה פרקש ו-עו"ד רפאל פרקש. "טיוטת מסמך" זו מאוזכרת בסעיף 5 ל"חוזה ההלוואה".

יצירת הקשר בין התובע - שלמה שהרבני ובין הנתבע - שלמה שי:

ההיכרות בין שלמה שהרבני לבין שלמה שי הייתה באמצעות הנתבע רו"ח יהודה פרקש.

התובע הכיר את רו"ח יהודה פרקש במסגרת תפקידו כרואה החשבון של חברת קומפיוטסט, אשר התובע היה הבעלים של 25% ממניותיה.

לימים, פנה אליו שלמה שהרבני וביקש ממנו לסייע לו לעזוב את חברת קומפיוטסט נוכח הקשיים שיש לו עם שלושת השותפים האחרים.

לאחר מו"מ שהתנהל בין התובע שלמה שהרבני לבין השותפים בחברת קומפיוטסט, קיבל התובע את כספו ועזב את חברת קומפיוטסט.

(עמ')

(101).

החל משנת 2005 היה רו"ח יהודה פרקש רואה החשבון של חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ.

שלמה שי גר בשכונה בה מתגורר רו"ח יהודה פרקש.

בעדותו מספר רו"ח יהודה פרקש כי בשנת 2005 פנה אליו שלמה שי ושאל אותו אם הוא יכול להמליץ לו או להפנות אותו למישהו שייכנס איתו שותף בחברה המתפתחת ומתרחבת, והוא צריך "הון חוזר" לטובת התפתחות זו. הדבר אף מצא את ביטויו בדו"חות הכספיים של החברה.

(עמ')

(100).

רו"ח יהודה פרקש קישר בין שלמה שי לבין שלמה שהרבני, היות וסבור היה כי השניים מתאימים מאוד זל"ז לקשר עסקי.

(עמ' 101).

בעקבות הקשר שנוצר בין שלמה שי לשלמה שהרבני, התבקש רו"ח יהודה פרקש להציג בפני שלמה שהרבני את הנתונים על מצבה הכלכלי של חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ, כפי שהיו בידיו אותה עת.

בעדותו מספר רו"ח יהודה פרקש :

"ת. ... פגשתי את שלמה שהרבני לבד, תיארתי לו מה מצב החברה, הדפסתי לו גם דוח כספי, באישורו של שלמה שי כמובן, נתתי לו את הדוח הכספי שהיה בזמני אז ביד, הדוח של 2004, נתתי לו אותו, ותיארתי לו מה החברה עושה, מה קצב ההתפתחות שלה, מה הפיתוח שלה, מה הפוטנציאל, פחות או יותר כמה שאני רואה..."

...

ת. ... הוא קיבל את הדוח הכספי, אמרתי לו שייקח את זה לעיון של מישהו שייתן לו בדיוק נתונים על החברה ועל מה שכתוב, שיסביר לו מה שכתוב שמה.

ש. אתה היית יועץ שלו בעניין הזה? הוא שילם לך שכר עבור הייעוץ?

ת. לא, אני לא יעצתי לו, לא קיבלתי שכר..."

(עמ' 101)

המידע שנמסר לתובע נועד לאפשר לתובע לבחון את המתווה אשר הוצע לו: שותפות מלאה בחברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ, ורכישת 50% ממניותיה.

התובע מאשר כי קיבל את הנתונים והתייעץ בנדון עם קרוב משפחה אשר הגיע למשרדו של רו"ח יהודה פרקש על-מנת לקבל ממנו פרטים נוספים על חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ; וכי בסוף הפגישה אמר לו קרוב משפחתו: "שלמה החברה הזאת לא נראה לי שהיא בשבילך".

(עמ' 52)

זו כנראה הסיבה, מדוע לא רכש התובע את חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ, ובמקום זאת נתן הלוואה אישית לשלמה שי, תוך שהוא משאיר לעצמו את האופציה לרכוש את מניות החברה, בשלב מאוחר יותר, לאחר שהוא יבדוק בעצמו את חוסנה הכלכלי של החברה במהלך

התקופה בה החל לעבוד בחברה בתפקיד בכיר תמורת שכר של 10,000 ₪
בחודש והטבות נוספות.

אני דוחה את טענת התובע על-פיה הוצג לו מידע שגוי על חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ, בטרם נתן את ההלוואה לשלמה שי, כאשר מניות החברה היו אחת הבטוחות להחזרת ההלוואה.

בחוות דעתו מיום 30/8/2010, ולאחר שבדק את נתוני הדו"חות הכספיים של חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ לשנים 2003 – 2007,
כותב רו"ח אלי זיתוני:

"על-פי הנתונים הנ"ל עולה כי חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל הייתה חברה רווחית בשנים 2003-2006 ובחציון הראשון של שנת 2007.

הכנסות החברה גדלו בשנת 2004 בשיעור של 57.32% בהשוואה להכנסות החברה בשנת 2003 ובשנת 2005 בשיעור של 31.35% בהשוואה להכנסות החברה בשנת 2004 כתוצאה מהשקעה מסיבית ברכוש קבוע בסך של 5,548,016 ₪ ו- 6,444,482 ₪ בשנים 2004 ו- 2005 בהתאמה.

יודגש כי גם בשנת 2006 ובחציון הראשון של שנת 2007, החברה השקיעה ברכוש קבוע בסך של 3,827,381 ₪ ו- 3,886,493 ₪ בהתאמה.

שיעור הרווח התיפעולי לפני פחת והפחתות EBIDATA מהמחזור גדל משיעור של כ- 8.0% בשנים 2003-2004 לשיעור של כ- 10.0% בשנים 2005-2006 וכ- 15.0% בחציון הראשון של שנת 2007, עובדה המצביעה על שיפור מתמיד ברווחיות החברה, בד בבד עם הגידול הניכר בהכנסותיה בשנים הנ"ל...

(עמ' 19)

...

מעיון בנתונים הנ"ל עולה כי בשנים 2004 ו- 2005 – ואשר הדו"חות הכספיים המבוקרים אושרו בימים 3 ביולי 2005 ו- 31 בדצמבר 2006 בהתאמה היו לחברה תזרימי מזומנים חיוביים מפעילות שוטפת בסך של 4,070,053 ₪ ו- 2,009,348 ₪ בהתאמה.

כמו כן היה לחברה תזרימי מזומנים חיובי מפעילות שוטפת בסך של 7,438,575 ₪, בחציון הראשון של שנת 2007.

בשנת 2006 – אשר הדו"חות הכספיים המבוקרים אושרו ביום 20 במאי 2007, היה לחברה תזרים מזומנים שלילי מפעילות שוטפת, אשר מומן כולו באמצעות אשראי בנקאי. בכל התקופות הנ"ל היה לחברה תזרים מזומנים כולל חיובי.

מהנתונים הנ"ל עולה כי החברה השקיעה ברכוש קבוע בתקופה שמחודש ינואר 2004 ועד לחודש יוני 2007 סכום כולל של 19,706,372 ₪ אשר מקבל את ביטויו בגידול בהיקף האשראי הבנקאי בסך של 12,867,453 ₪ ובגידול ניכר בהיקפי הכנסות החברה בתקופה הנ"ל. הגידול ברכישת ציוד ורכוש קבוע ביחד עם נתוני הרווחיות מצביעים על פוטנציאל עסקי ניכר אשר הצריך גידול בהון העצמי ובהשקעת בעלים בחברה על מנת שניתן יהיה לעמוד בכושר פירעון החובות של חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ.

...

6. סיכום

בהתבסס על המסמכים כמפורט בסעיף 3 לעיל, בדיקתם, ניתוחם וממצאי בדיקותיי, אני בדעה כי:

1. המקור ששימש את הנתבע 1 להחזר חובות לתובע הוא כספי חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ.
2. לחברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ היו בשנת 2006 האמצעים הכספיים להחזר חובות הנתבע 1 לתובע.

(עמ' 22)

בעדותו בבית המשפט חזר רו"ח זיתוני על האמור בחוות דעתו.

ניסיונו של ב"כ התובע להתמקד בנקודות זמן של שנים בודדות, אינה דרך להעריך את מצבה הכלכלי של החברה.

בעדותו אומר רו"ח זיתוני:

”ת. ... העובדה היא כבוד בית המשפט שמה שקורה זה שבא כוח התובע נכנס לנקודה של שנת 2005, ואם נגיע ל- 2007, נראה שחלק גדול מהחובות נפרעו. אז להיתקע ולהגיע לשנת 2005 ולנתק אותה מהמציאות...”

ע)

(מ' 81)

...

ת. ... לבוא להיעצר ב- 2004 וב- 2005 בהתעלם מכל מה שקרה בחברה הזאת עד 2007...”

(עמ' 82)

ת. אבל אני חוזר ואומר, החברה, כתוצאה מזה שהשקיעה ברכוש קבוע, על מנת לפתוח סניפים, כי עובדה, בן אדם לא פותח סתם עוד סניפים, אם הוא לא רואה שיש לו הצלחה. זה נכון שאולי כשהוא התחיל את העסק מקדמא דנא, וקנה רכוש כזה או אחר, וזה נשא אחריו הוצאות מימון כאלה גבוהות, אז לנקודה מסויימת היה לו הפסד. שנה אחרי זה הוא הרוויח, ההפסד, הגירעון המצטבר הלך ופחת, עד שהוא הגיע לשנת 2007, ואל תעצור לי ב- 2006, בוא נרוץ ל- 2007, ונראה מה יש לו ב- 2007.

...

ת. סליחה, בסוף 2006 יש יתרת רווח מצטברת של 234,000 שקל, ובאמצע 2007, שזה השנה שאחריה היה כל מיני דברים נוספים, 987,000 אז איך אפשר לבוא ולהגיד שב- 2004 היה לי הפסד של 2 מיליון, שאנחנו מגיעים ל- 2007 עם עודף, עם עודפים.

ש. איזה עודפים?

ת. של 984,000 שקל...”

הוא הדין באשר להשגות ב”כ התובע על הנאמר בחוות הדעת בכל הקשור לחברת נכסי יהונתן; על כך שבעת שנחתם “חוזה ההלוואה”, המקרקעין שהיו שייכים לה ביפו, עליהם נבנו יחידות דיור, היו ממושכנים לבנק המלווה פיננסית את הבנייה. בעדותו הסביר ר”ח זיתוני כיצד מתנהל הליך ליווי פיננסי במהלך הקמת פרוייקט בנייה והחזרת כספים לבנק המלווה באמצעות תשלומים המבוצעים על-ידי רוכשי הדירות.

(עמ')

.(84-89)

בעדותו הוסיף וסיפר רו"ח יהודה פרקש על "טיוטת ההסכם" שנחתמה בין החברה לבין קרן מרקסטון במחצית שנת 2007, לרכישת פעילות החברה בסכום מאוד מכובד של 15,000,000 ₪, לאחר בדיקת נאותות שנעשתה על-ידי משרדו רו"ח ארנסט יאנג, במהלכה אף ישבו במשרדו וקיבלו חומר שנדרש להם. אמנם העסקה לבסוף לא הושלמה, אולם כדבריו: "עשו את הדיו דיליג'נס לשביעות רצונם המלאה".

(עמ')

.(104-105)

ללמדך, כי המידע אותו העביר רו"ח יהודה פרקש לתובע היה נכון ומדויק לעת ההיא.

בסופו של יום החליט התובע שלא לרכוש מניות בחברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ, אלא לתת הלוואה אישית לנתבע שלמה שי, כנגד שיעבוד מניותיו בחברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ ובחברת נכסי יהונתן להבטחת החזר ההלוואה, וחתימת אשתו – הנתבעת 2, דפנה יהודית שי - כערבה להחזר ולקיום התחייבותיו על-פי "חוזה ההלוואה".

החוזה שנחתם בין הצדדים שונה מהותית מהמתווה עליו שוחחו **שלמה שהרבני** ו**שלמה שי** עם ר"ח יהודה פרקש, קרי יצירת שותפות ביניהם בחברת **ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ** ורכישת מחצית ממניות החברה על-ידי **שלמה שהרבני**.

על-פי הסיכום אותו הציגו הצדדים בפני ר"ח יהודה פרקש: **שלמה שהרבני** יתן הלוואה אישית ל**שלמה שי** וישאיר בידו את האופציה לרכוש את המניות מאוחר יותר.

בעדותו נשאל על כך ר"ח יהודה פרקש :

"ש. ... מי קבע את מתווה החוזה הזה שנחתם בסופו של דבר?
ת. הם קבעו את זה ביניהם, שניהם, שלמה שי ושלמה שהרבני ישבו בחדר הישיבות, לא, לא אצלי. כי אני מעולם לא הבאתי אותו להלוות כסף לחברה. אני לא, לא מתווך הלוואות. אני מקסימום מפגיש למפגש אינטרסים, אבל בטח ובטח לא הלוואות, זה לא התחום שלי ואני לא עוסק בזה. הופתעתי לראות שהם חזרו עם הסכם אחר ביניהם. הם קבעו ביניהם מה שהם קבעו, ומפה ואילך העסק התגלגל.

(עמ' 102)

...
ת. ... סך הכל זה עסקת הלוואה בין שני אנשים, אני לא הבאתי אותם להלוות כסף ולא, אני חיברתי, אני, החיבור שלי היה לצורך בחינת השקעה בחברה. לא לצורך מתן הלוואות, אני לא עוסק בחיבורי הלוואות, לא עסקתי ואני לא עוסק בזה מעולם...

...
ת. ... הם באו אליי, הופתעתי לשמוע פתאום עסקה לגמרי אחרת ממה שאני חשבתי עליה. אמרו לי זה וזה העסקה, זה וזה הם הולכים לשעבד... "

מהימנה עלי עדות זו הנתמכת בראייה אובייקטיבית, מעשי ידי שלמה
שהרבני ושלמה שי.

"חוזה ההלוואה" נערך ונחתם באותו היום בו היו השניים אצל רו"ח יהודה
פרקש, קרי ביום 14/9/2005.

בסעיף 5 ל"חוזה ההלוואה" מאזכרים השניים "טיוטת מסמך מיום
9/9/2005".

ללמדך, שעוד קודם לפגישה שקיימו השניים במשרדו של רו"ח יהודה פרקש,
נפגשו השניים ורקמו ביניהם עסקה שלרו"ח יהודה פרקש אין ידיעה
עליה, ואין לו יד ורגל בה. "טיוטת מסמך זו" לא צורפה לתיק המוצגים
ואיני יודע כלל מה סיכמו השניים ביניהם.

בעדותו אומר רו"ח יהודה פרקש :

"ת. אני לא ראיתי את המסמך הזה מעולם... אני לא ראיתי את
המסמך עקרונות הזה אף פעם..."

(עמ' 108)

ומוסיף:

"ת. ... היה דיבור כזה שהוא יוכל להיכנס כשותף בחברה והוא
ביקש את הזמן הזה לבדיקה. הוא ביקש להיות בפנים
בתקופה הזאת לבדיקת החברה..."

...

ת. הוא אמר שאם החברה תהיה בסדר, וימצא חן בעיניו אחרי
כל מה שהוא יעשה, הוא יכנס שותף, עד כמה, כמה שיהיה
לו כסף באותו זמן, אבל לפי שווי סדר גודל שהם סיכמו
ביניהם..."

...

ת. דובר על מיליון וחצי דולר... לחצי, לחצי חברה"

(עמ' 108)

שני הצדדים שלמה שהרבני ושלמה שי היו סוברנים לסכם ביניהם פרטי עסקה השונה מהמתווה עליו חשב רו"ח יהודה פרקש, ואשר לשמו הפגיש בין הצדדים. לא הייתה כל סיבה שרו"ח יהודה פרקש יתערב בהסכמה זו בין הצדדים.

בעדותו אומר רו"ח יהודה פרקש :

"ת. אני חוזר פעם שלישית, רביעית, ואני מסביר עוד פעם. הפגישה הראשונה שהייתה לי עם שלמה שי, הסברתי לו את נתוני החברה, שלמה שהרבני, הסברתי לו את נתוני החברה. אמרתי שלחברה יש עוד נכס בפיזור סיכונים. נכס ביפו, עם 32 יחידות דיור, מול הים, שכשזה יימכר זה יהיה גם בוננזה יפה מאוד, וזה הנתונים של החברה. עכשיו תיקח את הנתונים האלה ותחליט מה שאתה רוצה. אתה יכול להיכנס להיות שותף. זהו, אתה רוצה, לא תהיה שותף, זה הכל. לא קרה שום דבר. הלכו שניהם ועשו הסכם לגמרי אחר, משהו שלא דיברתי איתו, לא המלצתי עליו, אני מעולם לא ממליץ לאף אחד באופן עקרוני וחוקתי של לתת הלוואות, אני לא מתוודך הלוואות, והם באו עם משהו אחר לגמרי, וזה מה שהם סיכמו ביניהם באותה נקודה, גמרנו".

(עמ' 122)

"ת. אני הפניתי אותו, החיבור שלי איתו היה לצורך כניסה לחברה כשותף, עד 50%, שלמה שי לא היה מוכר יותר מ-50%. אני חושב שהיה ביניהם בהתחלה כימיה מצוינת, הם ממש התאימו אחד לשני, אבל ברגע שהם נכנסו לחדר הישיבות וחזרו עם עסקה אחרת, אני מאותה נקודה, אני כבר לא ייעצתי להם".

(עמ' 108)

לבקשת הצדדים, הפנה אותם רו"ח יהודה פרקש לאחיו עו"ד רפאל פרקש על-מנת שיערוך עבורם את "חוזה ההלוואה".

מספר רו"ח יהודה פרקש :

"ת. ... אמרו תפנה אותנו לעורך דין, אמרתי אני מכיר את אחי, אני עובד איתו בהרבה מאוד חברות תיקים משותפים, תפנו אליו ויעשה לכם את החוזה לפי התנאים האלה".

(עמ' 106)

רו"ח יהודה פרקש התקשר לאחיו עו"ד רפאל פרקש, ביקש ממנו לקבל את הצדדים ולערוך עבורם את החוזה. לבקשתם, הוא גם מסר לעו"ד רפאל פרקש את פרטי העסקה שנרקמה, אותם פרטים שהובאו לידיעתו על-ידי שלמה שי.

מספר עו"ד רפאל פרקש :

"ת. ... ביום 14/9/05, בשעות הבוקר, התקשר אלי אחי ושאל אותי אם אני פנוי לעשות עסקה, שהוא ייתן לי את התנאים שלה. אמרתי לו כן, אני יכול לעשות את העסקה. הוא אמר לי זה חשוב שהצדדים יחתמו היום על החוזה, כי זה מה שהם סיכמו. הוא העביר לי את עיקרי הדברים. בעקבות עיקרי הדברים עשיתי את מלאכתי. מלאכתי הייתה א', נאמר לי שמדובר בהלוואה של 350,000 דולר לשלמה שי באופן אישי, מדובר על כך שהבטחה שהם הסכימו ביניהם אלו המניות של שלמה שי בשתי חברות. בהמשך לכך עשיתי שני דברים. א', הוצאתי תדפיסי שתי החברות מרשם החברות, כדי לוודא שאכן שלמה שי רשום כבעל המניות, ואכן כך גיליתי. בנוסף לכך הוצאתי רשימה מרשם המשכונות, כדי לוודא שהמניות שלו בשתי החברות לא ממושכנות. לאחר שראיתי שכך הם פני הדברים, ערכת חוזה, מדובר בחוזה פשוט, חוזה ההלוואה משתרע על פני 2 עמודים, הסכם המשכון משתרע על פני כ- 4 עמודים, ומעט נספחים. באותו יום הם הגיעו אליי בשעות אחרי הצהריים. ישבתי עם הצדדים במשך כשעה, הקראתי להם את החוזה לאט לאט. מטרת ההקראה הייתה לוודא שהם מבינים כל דבר, והרעיון הוא שאם

מישהו לא מבין משהו, אז הוא שואל אותי, כדי שאני
אענה לו בו במקום. לא הייתה שום סיבה בעולם שאני לא
ישיב על שאלה כלשהי של מי מהצדדים. אני ייצגתי את
שני הצדדים, ועשיתי את מלאכתי נאמנה. יום למחרת
נרשמו המשכונות ברשם המשכונות".

(עמ' 65-66)

שני הצדדים חתמו על "חוזה ההלוואה", על "הסכם משכון ושיעבוד" ועל
תדפיס רשם החברות של חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ ונכסי
יהונתן הכשרה ופיתוח בע"מ.

לא מצאתי כל פגם בהתנהלותו של עו"ד רפאל פרקש. נהפוך הוא, הוכח בפני
כי עו"ד רפאל פרקש נהג כפי המצופה וכפי המתחייב מעו"ד
העורך חוזה מסוג זה, כשהוא פועל בנאמנות עבור שני הצדדים.

לא מצאתי כל פגם בכך שטרם כתיבת "טיוטת החוזה" לא יצר עו"ד רפאל
פרקש קשר עם הצדדים, ובירר אצלם את פרטי המוסכם ביניהם.
הצדדים הם אלו אשר ביקשו לערוך ולחתום על החוזה במהירות. את הפרטים
על המוסכם בין הצדדים, קיבל עו"ד רפאל פרקש מרו"ח
יהודה פרקש, אשר קיבל אותם משלמה שי.

הפרטים אותם מסר רו"ח יהודה פרקש לאחיו עו"ד רפאל
פרקש שיקפו בדיוק את מה שסיכמו ביניהם שלמה שי ושלמה שהרבני.
טיוטת "חוזה ההלוואה" שיקפה בדיוק את הנושאים שסוכמו.

בעדותו אומר עו"ד רפאל פרקש :

"ת. ... נאמר לי בדיוק מה שסוכם בין הצדדים... לא מצאתי
לנכון לחזור ולפנות למי מהצדדים ולוודא דברים. לשם כך
הוקרא החוזה בקול, ואם למישהו זה לא התאים למה
שהוא הסכים, הוא היה אומר את הדברים..."

(עמ' 70-71)

...
ת. ... ישבתי עם הצדדים במשך שעה הקראתי להם את החוזה
לאט לאט. מטרת ההקראה הייתה לוודא שהם מבינים כל
דבר, והרעיון הוא שאם מישהו לא מבין משהו, אז הוא שואל
אותי, כדי שאני אענה לו בו במקום..."

(עמ' 66)

בעדותו אומר רו"ח יהודה פרקש :

- ש"ש. אתה היית בזמן שאחיד הקריא את החוזה?
- ת. במפורש, אחי, היא הייתה פגישה יחסית ארוכה, ארוכה, אחי ישב והקריא סעיף סעיף בקול רם, שכולם שמעו אחד אחד, כולנו שמענו שמה. היו שם כל הנוכחים, שלמה שי ורעייתו, שלמה שהרבני ורעייתו, אחי, רפאל פרקש עורך דין ואני, הוקרא סעיף סעיף.
- ש. מר שהרבני או רעייתו שאלו איזה שאלה?
- ת. לא זכור לי שהם שאלו, הם לא שאלו.
- ש. הם נתנו איזשהו אינדיקציה שהם לא מבינים משהו, שהם הכל סומכים, איך הוא אמור, באמונה עליך למשל ועל אחיך?
- ת. הם לא שאלו שאלות, הם הבינו בדיוק את מהות העסקה."

בעדותו מאשר התובע/שלמה שהרבני, כי עו"ד רפאל פרקש קרא בפניהם את החוזה בקול רם :

ש"ת. ... בפגישה הזאת קיבלתי מסמכים לחתום הוא קרא אותם...

)

(עמ' 14)

...

ת. הוא קרא, הוא קרא, עוד פעם, הוא קרא, נתן, הוא אפילו הגיע למקומות שאני לא הגעתי בכלל בשביל להסתכל עליהם.

ש. הוא קרא את זה בקול?

ת. קרא.

(עמ' 33)

כבר במהלך הדיון מצאתי לנכון לומר לעו"ד ורדי :

"... הוא קרא את זה בקול רם... אם זה לא היה נכון, אז היה קם ואומר זה לא נכון."

)

(עמ' 77)

אני דוחה את טענתו של **שלמה שהרבני** כי חתם על "**חוזה ההלוואה**" כמו "תוכי", מבלי להבין את הכתוב בו, משום שהאמין ברו"ח **יהודה פרקש** ובעו"ד **רפאל פרקש**.

חזקה על אדם החותם על מסמך, כי נתן הסכמתן לאמור בו, לאחר שקרא והבין את מהותו, למעט חריגים, שאינם קיימים בענייננו, (ר' ע"א 467/64 **אולגה אסתר שוויץ נ' סנדור שושנה בלוץ ואח'**, פד"י יט(2), 113); בוודאי, כאשר מדובר באיש עסקים שערך לא מעט עסקאות וכאשר כל אחד מסעיפי החוזה הוקרא בפניו בקול רם על ידי עורך דין ובנוכחות רואה חשבון והייתה לו אפשרות לשאול שאלות מבהירות לגבי סעיפים בלתי מוסכמים עליו ו/או שלא היו נהירים לו.

שלמה שהרבני חתם על "**חוזה ההלוואה**", משום שהתנאים המפורטים בו היו נהירים לו היטב ושיקפו בדיוק את אותם התנאים שהוא סיכם עליהם עם **שלמה שי**.

שלמה שהרבני חתם על "**חוזה ההלוואה**" משום שתנאיו התאימו לו לעת ההיא. משהשתנו התנאים, ולא קיבל את כספו בחזרה, נולדו כל טענות התביעה.

אני דוחה את הביקורת אותה משמיע ב"כ התובע על רו"ח **יהודה פרקש** ועו"ד **רפאל פרקש** על אשר לא דאגו להבהיר לו שקיימים שיעבודים על נכסי חברות **ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ ונכסי יהונתן**, בידעם שמניות חברות אלו משמשות בטוחה לכספי ההלוואה; וכי **שלמה שי** מזרים את כספי ההלוואה אל חברות אלו.

מדובר בהלוואה אישית לשלמה שי ולא הלוואה לחברות. הא ראייה שהתביעה מופנית באופן אישי כנגד **שלמה ודפנה שי** ולא כנגד מי מהחברות. **שלמה שי** היה רשאי לעשות בהלוואה אישית זו לצרכיו, לרבות הזרמת הכסף לחברות שבבעלותו, כהלוואת בעלים. החיוב להחזרת כספים אלו הם חיוביהם של **שלמה ודפנה שי** ולא של החברות.

איש גם לא התייעץ עם רו"ח **יהודה פרקש** ועו"ד **רפאל פרקש** על הבטחונות אשר יינתנו להחזרת ההלוואה. הצדדים הם אלו אשר קבעו בטחונות אלו.

בעדותו אומר עו"ד **רפאל פרקש** :

”ת. ... אני לא קבעתי את השעבודים, הצדדים לא באו אלי להתייעץ איזה שיעבודים לעשות בעסקה הזאת, הצדדים באו אלי לבצע פעולה טכנית של הסכם הלוואה ושל רישום משכון...”

(עמ' 68)

...

ת. ... הם הסכימו ביניהם על שיעבוד המניות, מה שטוב להם טוב לי, גם הסכמתי לייצג את שני הצדדים, כדי להוציא מן הכוח אל הפועל הסכמה טכנית לעשות הסכם הלוואה ולרשום משכון...”

(עמ' 69)

...

ת. ... לא נתבקשתי לחוות דעה על הביטחונות או להציע ביטחונות אחרים”

(עמ' 71)

כך גם בפני רו"ח יהודה פרקש הם הציגו את הדבר כמוסכם ולא ביקשו את חוות דעתו בנדון.

זאת ועוד, הביטחונות אותם קבעו הצדדים היו בהחלט ביטחונות מספיקים לעת ההיא, ולא הייתה כל סיבה להעיר או להתערב ברצון זה של הצדדים.

באותה עת – שנת 2005 - החברות היו במצב כלכלי טוב ובהתפתחות עסקית (ראה עדות רו"ח יהודה פרקש, חוות דעת ועדות עו"ד זיתוני). כך, שמניותיו של שלמה שי בחברות אלו היוו בהחלט בטוחה ראויה וטובה, בוודאי כאשר נוספה אליהן בטוחה נוספת: ערבותה האישית של דפנה יהודית שי.

אין לשפוט את ערכן של מניות אלו בשנת 2008, עת התמוטטה החברה מסיבות שונות הקשורות בין השאר למצב הכללי המשתנה במשק, כך גם לא למצבם הכלכלי היום של שלמה ודפנה שי. יש לשפוט זאת למועד מתן הביטחונות. במועד זה, בטחונות אלו היו טובים ומספיקים. אם היה מבקש התובע לפרוע את הלוואה במועד שנקבע ב"חווה הלוואה" – 9/2/2006 – יש להניח שהלוואה זו הייתה מוחזרת, ולחילופין ניתן היה לממש את הבטוחות שניתנו.

ב"חוזה ההלוואה" נאמר:

2" הלוואה זו תהא הלוואה עומדת עד אשר יוחלט על ידי שני הצדדים באם ירכוש שהרבני מניות בחברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ ח.פ. 513147355 (להלן: "החברה"). היה ושהרבני ירכוש מניות בחברה מתחייב שי להחזיר את ההלוואה לשהרבני במעמד חתימת הסכם בדבר כניסתו של שהרבני כבעל מניות בחברה. היה ושהרבני לא ירכוש מניות בחברה, מתחייב שי להחזיר לשהרבני את סכום ההלוואה ב- 12 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כשהראשון שבהם יחול בתוך 30 יום מהיום שיתברר כי שהרבני לא ירכוש מניות בחברה ובכל מקרה החלטה שכזאת תתקבל לא יאוחר מיום 9.2.06.

...

5. הצדדים בוחנים אפשרות לצרופו של שהרבני כבעל מניות בחברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ ובחברת נכסי יהונתן הכשרה ופיתוח בע"מ על פי עקרונות שפורטו בטיוטת מסמך מיום 9/9/05. פרק הזמן שהקציבו הצדדים לבחינת שיתוף הפעולה הוא 5 חודשים מיום 9/9/05. במהלך תקופת הבדיקה הנ"ל יועסק שהרבני על ידי חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ תמורת שכר של 10,000 ₪ נטו".

מסעיף 5 ל"חוזה ההלוואה" ומעדות שלמה שהרבני, למדתי כי "טיוטת מסמך" זה כנראה עוסקת בדרך ובאופן בה יצטרף שלמה שהרבני כשותף ובעל מניות בחברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ תמורת השקעה נוספת של 1.5 מיליון ₪. ב"טיוטת מסמך" זו מצוי כנראה גם ההסבר מדוע מדובר ב"הלוואה עומדת עד אשר יוחלט על ידי שני הצדדים באם ירכוש שהרבני מניות בחברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ" וכי "היה ושהרבני ירכוש מניות בחברה, מתחייב שי להחזיר את ההלוואה לשהרבני במעמד חתימת הסכם בדבר כניסתו של שהרבני כבעל מניות בחברה" (סעיף 2).

בעדותו מתייחס עו"ד רפאל פרקש לאמור:

ש. מוזכר בהסכם ההלוואה הסכם מיום 9.9.2005, בסעיף 5 להסכם ההלוואה. מה זה ההסכם הזה?
ת. אכן, יש אזכור, אני לא ראיתי את המסמך הזה. נאמר לי בעל פה שיש ביניהם מסמך נוסף, שהם חתמו, ולכן הוא הוזכר, כי הרעיון של החוזה הזה היה ליצור איזשהו תקופת ביניים, עד ששלמה, עד ששהרבני יחליט אם הוא נכנס כבעל מניות או לא. לשם כך קבעו הצדדים 5 חודשים, מיום חתימת החוזה, 14.9.05, כשזה התחיל למעשה מיום 9.9.05, ו- 5 חודשים הם 9.2.06, ולכן הם קבעו שאם הוא לא רוצה להיכנס כבעל מניות, אז באותו מועד הוא יתחיל לקבל את החזר הלוואתו ב- 12 תשלומים, כשהחזר מתחיל ב- 9.3.06..."

(עמ' 67-68)

התובע בעצמו החליט לדחות את מועד החזר ההלוואה וקבלת ההחלטה בדבר האופציה שניתנה לו להצטרף כבעלים לחברת **ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ** ולרכוש 50% ממניותיה.

התובע עושה כן משום שבהיותו עובד בכיר/מנהל בחברה, הוא מחליט להמתין כדי לעקוב אחר התפתחותה של החברה.

שנתיים עבד התובע כמנהל בחברה, כאשר בתקופה זו הוא גם הזרים כספים נוספים לחברה.

בעדותו אומר התובע:

"... נתתי לחברה כסף. היה לה נכסים אבל לא היה לה כסף מזומן".

(עמ' 62)

איש, לרבות התובע, לא העריך וגם לא יכול היה להעריך אותה עת, כי בשנת 2008 המצב הכלכלי במשק ישתנה ויביא להתמוטטותה של החברה. גם בדיקת הנאותות שביצעה חברת **מרקסטון** הצביעה על יציבותה של החברה. רק בשנת 2008 התעוררה בעיית הנזילות, ובפעם הראשונה הבנק ביצע החזרת שיק של החברה. עד למועד זה לא חזרו שיקים של החברה (ראה עדות רו"ח **יהודה פרקש** בעמ' 103-104).

אין לתובע אלא להלין על עצמו, על כי לא ביקש את כספי ההלוואה במועדים בהם יכול היה לקבלם ו/או לממש את הביטחונות שניתנו לו.

אני דוחה את הטענה כי התובע חשב וסבר כי הוא מקבל בטוחה על הרכוש של **חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ** ולא על המניות. התובע ידע והבין היטב מה הן הבטוחות אותן הוא מקבל, והדבר אף נוסח בצורה ברורה ביותר ב"חוזה ההלוואה".

היות והייתה זו הלוואה אישית של **שלמה שי** אשר מניותיו שימשו כבטוחה ולא הלוואה של החברות, לא הייתה כל מניעה ולא היה כל איסור לשעבד/למשכן את נכסיהן לצורך הפעילות השוטפת של אותן חברות. לא הייתה כל חובה על רוי"ח יהודה פרקש ועו"ד רפאל פרקש להסביר את קיומה של אפשרות זו בפני **שלמה שהרבני**, מעבר לנאמר ב"חוזה ההלוואה".

בעדותו מסביר עו"ד פרקש:

"ת. לא מדובר בעסקה עם החברות, היה מדובר בעסקה של הלוואת כספים אישיים לשלמה שי. מה הקשר לתת שיעבוד על החברות כאשר מדובר בהלוואה פרטית? אני גם לא יודע כמה שהדבר הזה הוא נכון וראוי מבחינת החברות, שבעל המניות מקבל הלוואה אישית, והוא יילך וישעבד את נכסי החברה, הוא יכול לשעבד את מה ששלו, מה ששלו זה המניות.

(עמ' 67)

...
ת. ... מה קשורים נכסי החברה, כשבן אדם נותן הלוואה פרטית. בן אדם נתן הלוואה פרטית, מקבל שיעבוד פרטי.

...
ת. יש כאן ערבוב מוחלט של תחומים. הרכוש המשועבד בהסכם המשכון אלו המניות, והמניות אכן עומדות בהגדרה הזאת, והמניות היו נקיות מכל חוב, שעבוד ועיקול, עובדה, הוצאתי תדפיס רשם המשכנות, בנוסף לכך הייתה הצהרה שאין עיקולים, ולכן לא הייתה כל מניעה לשעבד את המניות הללו".

(עמ' 68)

בעדותו מסביר רו"ח יהודה פרקש :

"ת. ... שיעבודים שוטפים זה מהלך תקין בכל עסק. אם תראה גם את המאזן של 2004, תראה שם שיש פה ביאור כי קיימים שיעבודים ב- 2004, זה רץ לאורך כל השנים. קיימים שיעבודים על כל רכוש ונכסיה של החברה, לרבות מכוונות וציוד, כלי רכב, שטרות, ניירות, פיקדונות ... לטובת בנקים, חברות ליסינג וספקים. זה מהלך עסקים רגיל, החברה הזאת חברה שבנויה על השקעות ורכוש קבוע, פיתוח סניפים, מכשירי לייזר שזה השקעות גדולות, והיא בנויה על אשראי. זה האופי של החברה, היא מקבלת אשראי. לצורך זה היא נותנת שיעבודים, איך אפשר אחרת?"

אכן כך הדבר.

ברי לי, כי גם שלמה שהרבני בהיותו איש עסקים ידע את הדבר, וכבר נאמר כי אין הוא הדיוט בנדון זה, כפי שהציג עצמו. הדבר אף מצא את ביטויו ב"חווה ההלוואה".

בסעיף 4 לחווה, נאמר :

"... שהרבני מסכים לחתום על מסמכים שיידרשו על מנת לאפשר שיעבוד שוטף של נכס שתי החברות... לצדדים שלישיים".

כך גם חתם שלמה שהרבני כנספת ל"חווה ההלוואה" על דו"ח רשם החברות של חברת נכסי יהונתן הכשרה ופיתוח בע"מ בו מצויין/מפורט שיעבוד קבוע על כל הרכוש, הזכויות והכספים לטובת "בנק הספנות לישראל בע"מ" ועל דו"ח רשם החברות של חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ, בו מפורטים שיעבודים שונים על נכסים של החברה.

בעדותו אומר עו"ד רפאל פרקש :

”ת. שהרבני, מאחר ובאו אלי עם עסקה מוגמרת ונאמר לי מה התנאים שסוכמו, הרי הוא ודאי היה מבין, והוא ידע שמדובר אך ורק בשיעבוד המניות. לו היה מדובר בשיעבוד של החברות, היו צריכים לגשת לעורכי הדין של החברות, שמכירים את כל ההשתלשלות. אין לי מושג איזה מסמכים סותרים עלולים להיות בכל ההקשר הזה, ולכן מדובר אך ורק בשיעבוד המניות.

ש. מה אמרת למר שהרבני, או בכלל לצדדים, על הנכסים של החברות?

ת. לא אמרתי שום דבר. הנושא של החברות לא עלה. אני החתמתי את הצדדים על עמודים מסויימים מתדפיסי רשם החברות. א' כדי שיראו ששלמה שי הוא בעל המניות הרשום, ויראו שיש שיעבודים. כלומר, אין לי שום נגיעה לחברות, אני לא יכול לחוות שום דעה בקשר לחברות.

...

ת. בסעיף 4 להסכם הלוואה יש סעיף מפורש, שנכתב מטעמי זהירות כפי הנראה, כך נתבקשתי לכתוב, שאין בהסכם הלוואה כדי למנוע שיעבוד שוטף של נכסי החברות. הרי הרעיון של שיעבוד שוטף זה לקבל אשראי נוסף לחברה, ומה שהם רצו לומר, זו הלוואה אישית פרטית לשלמה שי, בנוסף לכך החברות ממשיכות לפעול, ובין היתר לקבל אשראי, ואם יהיה צורך בחתימתו של שהרבני לצורך העניין הזה, הרי שהוא יחתום על המסמך הזה.”

(עמ' 67)

בעדותו מספר התובע, שלאחר שהחל את עבודתו בחברה, הוא התקשר אל רו"ח יהודה פרקש ואמר לו שרוצים ממנו כסף:

"ת. ... אמר לי אל תשלם כלום תחכה. הוא הגיע למשרדים... לא יודע, ישב עם שלמה, דיבר, לאחר מכן אמר לי תן עוד כסף. נתתי עוד כסף... המשכתי לתת ככה וככה זה המשיך. נתתי כסף, נתתי כסף, נתתי כסף ואז הגיע למצב שאין עוד כסף. המשכתי לתת כסף".

הסכומים הנוספים אותם נתן התובע מפורטים בסעיף 7 לכתב התביעה המתוקן:

7.1"	סך של 497,200 ₪ ביום 21/9/2005.
7.2	סך של 500,000 ₪ ביום 10/2/2006.
7.3	סך של 300,000 ₪ ביום 9/3/2006.
7.4	סך של 50,000 ₪ ביום 26/4/2006.
7.5	סך של 800,000 ₪ ביום 2/12/2007.

סה"כ 2,147,000 ₪

בחקירתו הנגדית הופיעה גרסה נוספת:

"ש. אחרי שאתה רואה ששלמה שי... בתחילת שנת 2006... מרמה אותך... עכשיו אתה לא דורש ממנו חזרה את הכסף ועוד יותר מזה אתה נותן עוד יותר כסף?

ת. לא נתתי אגורה יותר מזה. לא נתתי אגורה יותר מזה בלי להתקשר לרואה חשבון.

ש. בסדר. ואחרי שרואה החשבון, רואה החשבון מה אמר?

ת. רואה החשבון אמר לי, רק שנייה, רואה החשבון אמר לי לא, אמרתי שמע, אמרתם לי שיש שנה, שנה זמן יש לי, נכון?

כב' הש' פרגו: אבל אמרת כרגע שרואה החשבון אמר לך אל תיתן כסף.

ת. אל תיתן, אבל יש לי, אמרתי לו יש לי שנה זמן, כאילו הם רוצים עוד כסף, אמרתי לו אבל יש לי שנה זמן, אמר לי אל

תיתן. הוא הגיע באחד הימים, לא יודע, שבוע-שבועיים אחרי זה למשרד, לא רק זה הביאו, הביאו את הרב שלהם של הכולל.

כב' הש' פרגו: מי הגיע?

ת. הרואה חשבון.

כב' הש' פרגו: כן.

ת. הביא את הרב של הכולל, רב קובלסקי. והוא בא וצעק עליי, אומר לי היית צריך לתת את הכסף, את כל הכסף במזומן, ואני אמרתי לו יהודה, אמרתם לי שאתם נותנים לי שנה, נכון? והסברתי לו, אמרתי לך יש לי ככה וככה דברים. אומר לי אל תיתן, בסוף אחרי הישיבה אומר לי תן להם.

כב' הש' פרגו: מי אמר.

ת. יהודה פרקש.

(עמ' 36)

למותר לציין, כי כב' הרב קובלסקי לא הוזמן לעדות כדי לתמוך גרסה זו. מדוע?

בעדותו מכחיש רו"ח יהודה פרקש את הנאמר וכל קשר או מתן אישור או ייעוץ לכספים שניתנו:

ש. ישבת כאן באולם מר פרקש ושמעת שאדון שהרבני מעיד כאן שלפני כל שקל שהוא נתן לשלמה שי, במהלך 2005, 2006 ו-2007 הוא התקשר אליך ואתה הרגעת אותו ואמרת לו שהוא יכול להיפרד מהספים האלה. מה התגובה שלך לטענה הזאת?

ת. מעולם שלמה שהרבני לא התקשר אליי, שקר וכזב. אין דבר כזה. א', אני מעולם, אני לא יודע את מצב החברה באופן, בזמן אמת, אני רואה את הדוחות רק אחרי זה. אני לא יכול לדעת מה קורה, אם זה טוב או לא טוב. וכדי לתת תשובה כזאת צריך לעשות דוחות כספיים. איפה אני עושה דוחות כספיים באמצע השנה לכזאת חברה, זה עבודה ענקית לעשות דוח כספי. הוא מעולם לא התקשר אלי, יותר נכון, מאז אותו פגישה ואיזשהו אירוע חברתי שהיה בחברה, כמה שבועות ספורים אחרי זה, עם כל עובדי החברה, שגם

אני הוזמנתי לשם, עד אז לא ראיתי גם את שלמה שהרבני.
לא ראיתי אותו, לא, א' אני לא מבקר בחברה, אבל לא ראיתי
אותו ולא, הוא לא פנה אלי. עוד משהו, אני רואה חשבון של
חברה, כשאני ידעתי שהוא נכנס להיות, הוא נתן הלוואה
ולא נכנס להיות שותף בחברה.

יעלה על הדעת שרואה חשבון ייתן מידע למישהו שהוא לא
מנהל, לא דירקטור, לא כלום, בתור מה אני אתן לו מידע?
זה עבירה אתית ממדרגה ראשונה. לא, לא דיבר איתי, הוא
מעולם לא שאל אותי, לא התקשר אלי. הכל, כל מה שנאמר
בעניין הזה זה מילה אחת, שקר. לא היה ולא נברא.

(עמ

'102, 103)

...

ש. מתי אמר לך מה שהרבני לראשונה שהוא החליט שהוא לא
הולך לקנות?

ת. הוא לא אמר לי, אני לא דיברתי איתו מעולם, מאז אותה
פגישה, והפגישה של אחרי זה, אני לא דיברתי איתו אף
פעם.

(עמ

'109)

...

ת. הוא לא התקשר אלי לעולם לשאול שאלה ולו חצי שאלה אם
החברה טובה או יש בעיות או לא בעיות, אני גם לא הייתי
אומר לו, כי אני לא יודע בזמן אמת מה יש באותו זמן.

...

ת. אני רואה חשבון, אני לא מנהל חשבונות... לא מנהל כספים,
לא חשב של החברה. מאיפה לי לדעת מה יש בחברה בינואר
ובפברואר 2006?

(עמ

'116)

מהימנים עלי דבריו של רו"ח יהודה פרקש.

ברי לי כי את הכספים הנוספים נתן התובע לשלמה שי או לחברת ביוטיפיל
אינטרנשיונל בע"מ מבלי שנועץ קודם לכן עם רו"ח יהודה פרקש או עו"ד

רפאל

פרקש.

(עמ' 59)

בעדותו מספר יעקב שיבר מי שסייע לשלמה שי בהכנת המשכורות לעובדים :

"ת. זה היה באם אני זוכר טוב, בתחילת פברואר '06, כאשר רצו לשלם את משכורות ינואר, והם היו מוכנות, אז אני הכנתי אותם, והיה חסר כסף בקופה, אז שלומי שי זימן אותי ואת שהרבני לחדרו, והוא אמר שנוציא מכתב לעובדים שחסר כסף בקופה ונשלם בעוד כמה ימים את המשכורות. אז שלמה אמר, שהרבני, שאין טעם לעשות את זה, הוא צלצל לבנק שלו והזרים חצי מיליון שקל, כדי שיהיה כסף לשלם את המשכורות, וכנראה המשכורות שולמו באותו יום. כמדומה לי, זה היה בסביבות ה- 10 בפברואר '06, כי הם היו משלמים את המשכורות כל 10 לחודש.

...

ש. בסדר, כמה זמן נמשכה הפגישה הזאת בחדר של שלמה שי?

ת. 10 דקות.

ש. ובמהלך ה- 10 דקות האלה אמר שלמה שי את מה שאמר בעניין מכתב לעובדים, ובאותה הזדמנות, אתה ראית, איך אתה יודע שהוא נתן הוראה לבנק להעביר?

ת. אם אני זוכר טוב, הוא צלצל לבנק.

ש. בנוכחותך?

ת. כן."

(עמ' 109)

בעדותו מאשר התובע את הדברים :

...

"ת. לא, סליחה, זה היה בדצמבר, בדצמבר אמרו שהחברה עומדת אוטוטו להימכר למרקסטון, ואני מקבל את הכסף שלי בחזרה. אז עכשיו, אמרו לי אם לא תיתן את הכסף הזה, לא יהיה, יהיה בעיה בחברה, לא יהיה כסף למשכורות. ואז נתתי את ה- 800,000 האחרונים."

האירוע אמנם היה בדצמבר ולא בפברואר, כפי שהעיד העד, אך יש באירוע זה להוכיח שסכום זה - המפורט בסעיף 7 לכתב התביעה - ניתן ללא ידיעת רו"ח יהודה פרקש.

טענת התובע כי נתן את הכסף "לא לפני ששאלתי אם לתת", אינה
מתיישבת עם לוח הזמנים ותיאור העובדות על-ידי **מר יעקב שיבר**.

עדוּתו של **יעקב שיבר** תומכת את עדוּתו של ר' ח' יהודה פרקש, כי התובע לא
נועץ בטרם הזרים כספים לחברת **ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ** או לשלמה
שי.

זאת ועוד, מחוות דעת המומחה למדתי, על כספים אשר הוחזרו לתובע על-
ידי **חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ**, בסך של 1,367,900 ₪.
.

בסיכום חוות דעתו כותב רו"ח זיתוני:

6. סיכום

בהתבסס על המסמכים כמפורט בסעיף 3 לעיל, בדיקתם, ניתוחם
וממצאי בדיקותיי, אני בדיעה כי:

1. המקור ששימש את הנתבע 1 להחזר חובות לתובע הוא
כספי **חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ**.

2. לחברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ היו בשנת 2006
האמצעים הכספיים להחזר חובות הנתבע 1 לתובע.
כעולה מניתוח הנתונים בפרק 4 לעיל, הנתבע החזיר לתובע
בשנת 2006 סך של 1,367,900 ₪ באמצעות חברת ביוטיפיל
בע"מ.

3. נכון ליום 31 בדצמבר 2006 הילוה התובע לנתבע 1 (כולל
באמצעות העברת כספים לחברת ביוטיפיל אינטרנשיונל
בע"מ) סך כולל של 3,958,650 ₪ ואשר מתוכם
חברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ החזירה סך של
1,367,900 ₪, דהיינו כשליש מסך החוב הנ"ל.

4. מכיוון שחברת ביוטיפיל אינטרנשיונל בע"מ פרעה לתובע
את החובות בגין הלוואות שלוה הנתבע 1 מהתובע, הרי
שיש לזקוף את התשלומים כסדרם, באופן שכל תשלום
מכסה את החובות של הנתבע 1 לתובע לפי סדר
היווצרותם דהיינו במתכונת חשבון עו"ש (נכנס
ראשון יצא ראשון).

5. אם הסכומים ששולמו לתובע במהלך שנת 2006 בסך של
1,367,900 ₪, ייזקפו על פי האמור בסעיף 4 לעיל, הרי
שיתרת החוב שנותרה כלפי התובע בגין הלוואה הראשונה
מסתכמת בסך של 180,550 ₪.

1,367,900 ₪ - 1,548,450 ₪ = 180,550 ש"ח

כשהתבקש התובע להסביר את הדברים, הסברו היה משונה, בלתי משכנע, והצביע על התנהלות כספית בלתי סדירה המעוררת אף תהיות, בשנתיים בהן עבד כמנהל בחברה:

"ת. ... היו מבקשים ממני כסף מזומן.... זה צ'קים שקיבלתי על שם שלמה שהרבני. כן, זה צ'קים שקיבל כסף מזומן ממני, ונתן תמורתו צ'ק. זה מסמך שהוא עשה עסקה עם דוד סייג, שקיבל חצי מיליון דולר, והיה צריך להחזיר לו את הכסף בחזרה, שהוא לא רצה ללכת לעסקה של הבנייה, והיה נותן לי צ'קים על השם שלי, הייתי מפקיד והייתי מחזיר לדוד סייג את הצ'קים האלה, את הכסף מזומן. זה כספים שאני הייתי מלווה מבחוץ, מביא לו, הייתי מקבל צ'קים על השם שלי..."

כב' הש' פרגו: לא הבנתי, תסביר לי.

ת. הוא היה מבקש כסף מזומן.

כב' הש' פרגו: ממי?

...

ש. מי זה הוא? שי?

ת. שלמה שי.

כב' הש' פרגו: ממי?

ת. ממני.

כב' הש' פרגו: כן.

ת. לא היה לי יותר לתת כסף. לקחתי מאח, לקחתי מחברים מירושלים, לקחתי ממישהו מראשון לציון. והייתי נותן לו כסף מזומן, היה נותן לי בתמורתם צ'קים, אבל הצ'קים היו על השם שלי, הייתי פורט אותם, והייתי מביא לבן אדם הזה את הכסף שהוא נותן. היה אומר לי חודש, חודשיים, והייתי מחזיר לבן אדם את הכסף. והנה צ'קים שנשארו עד עכשיו אצלי.

כב' הש' פרגו: זה בנוסף לכספים שאתה,

ת. זה בנוסף לכספים שנתתי. שאני כלל, האמת, שכחתי מזה בכלל. והנה, זה המסמך שהוא היה צריך לתת, חצי מיליון דולר שהוא לקח, היה מחזיר לי כסף, ואני הייתי מקבל צ'קים ושם בחשבון, מביא לבן אדם כסף מזומן."

כך גם לא קיבלתי הסבר שיניח את דעתי מדוע המשכורת אותה קיבל שלמה שהרבני עבור עבודתו בחברה שולמה לאשתו ולא לו.

ש. עכשיו, בתקופה, בשנתיים האלה שעבדת בחברה כמנהל או מה שזה לא יהיה, אתה קיבלת משכורת חודשית של 10,000 ₪ נכון? נטו.

ת. כן.

ש. פלאפון, דלק, רכב?

ת. נכון.

...

ש. וזה נכון שהמשכורת שולמה לאשתך ולא לך?

ת. זה נכון.

ש. למה?

ת. למה?

ש. כן.

ת. זה מה ששלמה שי ביקש, שאני יעביר את זה על אשתי..."

אז גם הפתיע התובע ומיוזמתו אמר:

ת. אמרתם בשאלון, דרך אגב, שאלתם, מי זאת טלי שהרבני, אז אתם יודעים מי זאת טלי שהרבני, הכסף הגיע ממנה. בכלל שלא שאלתם מי זאת טלי שהרבני, שהכסף לא של שלמה שהרבני.

ש. לא, כי היא לא תובעת פה, היא לא התובעת, אתה התובע. אז אם הכסף שלה ולא שלך, אז זה חמור מאוד..."

כאן התערב עו"ד ורדי ואמר:

עו"ד ורדי: מה זה שלה? הוא בעל ואשה, יש כאלו שיש אצלם מושג כזה. זה לא אצל כולם, אבל יש כאלו שאצלם זה עדיין ככה. שהרכוש משותף.

)

עמ' 63, 64)

יש באמור כדי להסביר מדוע הייתה נוכחת אשת התובע במעמד חתימת "חוזה ההלוואה" אצל עו"ד רפאל פרקש. אין באמור כדי להסביר התנהלות כספית זו, ומדוע אשת התובע לא העידה בבית המשפט על-מנת לתמוך את טענות התובע.

הנה כי כן, לא מצאתי כל קשר של ר"ח יהודה פרקש ועו"ד רפאל פרקש לכספים הנוספים אותם נתן התובע לחברה, כספים אשר ניתנו ללא ידיעתם וללא היוועצות מוקדמת עימם. התובע עשה כן מיוזמתו ועל דעתו בלבד, אם משום שנענה לבקשת שלמה שי ואם משום שבהיותו מנהל בחברה ובעל עניין בהצלחתה, העריך כי הדבר כדאי ויביא עימו בהמשך רווח כלכלי והעלאת שווי המניות, אשר 50% מהן הוא יכול היה לרכוש בסכום קבוע של 1.5 מיליון ₪, שנקבע מראש.

התביעה כנגד הנתבע 1 - שלמה שי - עוכבה, בהתאם לפסק הדין מיום
1/1/2009 בתיק פש"ר 001958/08.

אני מאפשר לתובע להגיש בקשה למתן פסק דין כנגד הנתבעת 2 - דפנה יהודית שי,
תוך 14 ימים מקבלת פסק הדין, רק אם ברשותו אישור מסירה כדין לנתבעת 2 של
כתב התביעה המתוקן אשר יצורף לבקשה.

לא תוגש בקשה כאמור במועד שנקבע, תימחק התובענה, ללא צורך במתן פסק
דין נוסף ומבלי לפגוע בזכות התובע להגיש תובענה חדשה כנגד הנתבעת דפנה
יהודית שי ת.ז. 022615447.

אני דוחה את התביעה כנגד נתבעים 3 ו-4: ר"ח יהודה פרקש ועו"ד רפאל פרקש.

לא מצאתי כל פגם בהתנהלותם של נתבעים אלו.

לא מצאתי כי לתובע יש עילת תביעה כנגד מי מנתבעים אלו.

אני מחייב את התובע שלמה שהרבני לשלם לכל אחד מהנתבעים: ר"ח יהודה פרקש ועו"ד רפאל פרקש את הוצאותיו, לרבות שכר טרחת עורך דין בסך כולל של 50,000 ₪.

ניתן היום, י' כסלו תשע"ב, 06 דצמבר 2011, בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לצדדים.